

**D**aniel bydlel daleko od svého domova. Žil v cizí zemi a v cizím městě, protože sem byl násilím odvečen.

V té době vládl v babylónském království král Darjaveš. Měl mnoho správců, kteří dávali pozor, aby lidé dodržovali královské zákony a nařízení. Na tyto správce dohlíželi tři vyšší úředníci a Daniel, i když žil v zemi jako cizinec, byl jedním z nich. Král si ho velmi

vážil. Daniel byl moudrý a král se na něj mohl kdykoli spolehnout. Proto se jednoho dne rozhodl, že Daniela ustanoví nejvyšším úředníkem celého království a jmenuje jej svým nejbližším rádcem.

Daniel se tak mohl stát druhým nejvýznamnějším člověkem v celé zemi. Když to ale ostatní úředníci a správcové zjistili, naplnila je zloba a závist.



„Musíme zabránit tomu, aby měl Daniel takovou moc! Nesmí se stát nejvyšším a nejoblíbenějším rádce.“ rozhodli se. Dali hlavy dohromady a společně přemýšleli.

„Musíme najít nějakou záminku, abychom ho u krále pomluvili. Pak se ho snadno zbavíme.“ navrhl jeden.

„Nebude snadné na Daniela něco najít.“ váhal druhý.

„On přece nic špatného ani

zakázaného neudělal. Každý ví, že Daniel je slušný člověk!“ „Máš pravdu,“ řekl další vyšší úředník, „Daniel je pověstný svou poctivostí a oddaností králi. Ale copak není stejně tak známý svou zbožností a věrností Bohu? Copak není tomu Bohu, ke kterému se každý den modlí, věrnější než svému králi?“ „Ano! A právě to se nám bude hodit. Z toho jej obviníme!“ zajásali a tiše se rozešli.

**H**ned příští den úředníci a správcové pospíchali ke králi. „Nejvyšší králi, budiž věčně živ!“ klaněli se mu.

„Vyslechni laskavě naši moudrou radu!“ přetvařovali se a snažili se mu zavděčit.

„Vydej nové nařízení, že jen ty a nikdo jiný, náš králi, jsi hodný úcty a klanění. Udělej konečně ve své zemi pořádek. Jinak si kdekdo uctívá kdekoho a ne tebe! To ohrožuje tvou královskou moc!“

Králi se návrh, že v jeho zemi nesmí být uctíván nikdo jiný než on sám, zalíbil a přikázal: „Napište takový zákon!“

**K**rál dal na listinu svou královskou pečeť a nechal zákon rozhlásit. Správcové pak začali dohlížet, aby jej všichni obyvatelé dodržovali. Kdo nařazení, že bude uctívat jen krále a nikoho jiného, porušil, byl tvrdě potrestán.

Když se o tom Daniel dověděl, začal mít starosti.

Od dětství se každý den modlil k Bohu tak, jak se modlili jeho rodiče a jak jej to také naučili.

Byla to pro něj vzpomínka na domov a Daniel v těch chvílích Bohu s důvěrou vyprávěl o všem, co prožíval. Vyprávěl mu o svých velkých i malých radostech a starostech, radil se s ním o svých rozhodnutích a svěřoval mu svá tajemství. Bůh byl jeho vzácný přítel a přátelé se neopouštějí!

Daniel si byl jistý: „Nikdo mu nemůže toto přátelství zakázat. Bůh je důležitější než tento zákon!“



**D**aniel zůstal Bohu věrný a třikrát denně s ním dál v modlitbě rozmlouval, klaněl se mu a děkoval.

Nechtěl se schovávat. Byl zvyklý mít celou dobu, kdy se modlil, všechna okna svého domu, která vedla směrem k jeho domovu, k Jeruzalému, dokořán otevřená. Tak ho také jeho nepřátelé brzy přistihli a rychle to běželi oznámit králi.

„Veliký králi, copak nové nařízení už neplatí?“ ptali se ho.

„Platí!“ odpověděl král. „Daniel ho porušuje a místo tebe uctívá svého Boha. Dokonce třikrát za den!“ rozhořčeně žalovali.

Když to král uslyšel, mrzelo ho to: „Proč právě Daniel? Ten Daniel, kterého mám tak rád a kterému tolik věřím?“

Celý den přemýšlel, jak by mu mohl svým rozhodnutím trest ulehčit, ale Danielovi nepřátelé ho nenechali v klidu.



„Králi, zákon, který jsi podepsal, je přece neporušitelný!“ provokovali krále rozhořčení rádcové a správci.

Král už se nemohl vymluvit, ani couvnout. S těžkým srdcem rozhodl: „Daniela zatkněte a hoďte ho lvům!“ Dva silní muži okamžitě vyběhli, přivedli Daniela k jámě se lvy a hodili ho tam.

Král na něj do jámy smutně zavolaal: „A teď ať tě ten tvůj Bůh zachrání!“

Pak muži zatížili jámu velkým kamenem. Král se vrátil do svého paláce a byl nešťastný. Už si neměl s kým povídat, nechutnalo mu jídlo a v noci nemohl spát.

**D**aniel zatím seděl na dně jámy. Všechny tento nečekaný a krutý trest vyděsil a sám Daniel se třásl strachy.

Lvi chodili neklidně kolem něj a divoce se na něj dívali. Vrčeli a hladově otevírali své tlapy.





„Bože můj, Bože můj, pomoz mi přece!“ úpěnlivě prosil Daniel a plakal.

Po nějaké chvíli se lvi uklidnili a přestali si Daniela všímat. Lehli si do kouta a usnuli.

Tak uběhla strašlivá noc.

**H**ned ráno pospíchal král ke lví jámě a už zdaleka volal: „Danieli, můj milý Danieli! Zachránil tě Bůh?“ „Veliký králi!“ ozval se Daniel z jámy.

„Lvi mně nic zlého neudělali. Můj Bůh jim zavřel tlamy. Zachránil mě, protože ani já jsem nikomu nic zlého neudělal. A ani vůči tobě, králi, jsem se neprovinil.“

**K**rál se z celého srdce zardoval. Už nedoufal, že se někdy s Danielem setká. Bůh ho zachránil!

„Rychle vytáhněte Daniela z jámy,“ přikázal svým služebníkům, „a lvům hoďte jeho nepřátele!“

**K**dyž Daniela vytáhli, byl živ a zdrav a neměl na sobě jediné škrábnutí. Zachránil se. Důvěřoval Bohu a Bůh jej neopustil. Stál při něm i v té největší nouzi a ochránil jej i před hladovými zvířaty.

Král poznal, že Danielův Bůh je mocný a věrný a že se na něj může kdykoli spolehnout.

Tato událost krále tak přesvědčila, že vydal nové nařízení a nechal je vyhlásit po celé zemi: „Všichni obyvatelé mého království ať mají v úctě Daniela Boha, neboť tento Bůh je silný a mocný!“

Daniel se stal nejvyšším rádcem a všichni si jej velice vážili. Bůh mu daroval ještě dlouhý a bohatý život.

